

Като си по отдъхнѣ малко, той продължи пътя си направо изъ гората. По пътя Янко си набра много ягоди; намѣри и бѣли гъби.

Почнѣ да се мръкнува и Янко рѣши да се върне назадъ. Тукъ-тамѣ, тукъ-тамѣ — на всѣкѣдѣ непознатата гора.

— Кѣдѣ ли съмъ азъ? — помисли Янко. Слѣдъ това извика: „Е-хе-е-е-й!“ Но само проточеното ехо му отговори изъ далечнината Уплашенъ, растрепѣра се Янко Нощта съвършено обхвана гората, а Янко все още се скита посрѣдъ дървесата, догдѣ най-послѣ уморенъ седнѣ, подъ единъ брѣстъ. Веднага надъ главата му се раздаде викъ: Ей-й-й . . ухъ! . . .

Янко се стрѣснѣ, безъ да знае какво е това, което кряка.

— Ей-й-й ухъ! се повтори отъ ново. На дѣтето почнѣхъ да се мерджилѣхъ изъ гората ту самодиви, ту таласъми и караконджувци, които се разправятъ само изъ бабишките приказки. Прѣстори му се, че го заобикаляхъ и почнѣхъ да му говорѣхъ: „Седни при мене, азъ ще те занесъ у васъ дръжъ се здраво!“ И Янко се хванѣ о брѣста и се държеше колкото може по-здраво

Веднага се събуди. Никой нѣма около му. Единъ брѣстъ шумоли надъ него и шепне нѣщо, а той се прилѣпилъ о него, като го пригърнѣлъ съ двѣ ръцѣ . . .

Тихо изъ гората, само на далечъ крякатъ *сови* *) и нѣкѣдѣ си шурти потокъ но ето очитѣ му отъ ново прѣмрежихъ, той задрѣма и заспа

II.

Янка го търсихъ на около и на всѣкѣдѣ. Ходихъ, викахъ по гората, но нѣма и никѣдѣ го нѣмаше.

*) Нощни птици.